

RAANAN GISSIN, PORTAVEU DE L'EXÈRCIT ISRAELIÀ

«A la curta, no hi ha solució»

Pel despatx del coronel Raanan Gissin han passat centenars de periodistes estrangers, en pelegrinatge obligat, a la recerca d'explicacions i arguments. Durant més d'un any no ha estat fàcil: la 'intifada' (revolta de les pedres), als territoris ocupats de Cisjordània i Gaza, ha malmès enormement la imatge de les forces armades israelianes, una imatge que a Gissin li toca defensar puntualment.

Alfred Bosch (enviat especial)

Coronel Gissin, ¿la seva missió és un càstig o la du a terme per passió?

—Va ser un honor acceptar el rept, perquè crec honestament en les raons del meu poble. Penso que la meua tasca és dura i compromesa, però és necessària, ja que la difusió internacional dels disturbis recents ha estat molt parcial i distorsionada, i no precisament al nostre favor. És evident que s'ha hagut de contrarestar aquesta mala imatge.

Jo sóc de professió estrateg militar, i ja havia col·laborat amb el Ministeri de Defensa en temes de relacions públiques. Quan va esclatar la revolta, i vam veure que calia reforçar la imatge de les nostres forces armades, la Junta militar em va cridar per a ocupar aquest càrrec. I vaig dir que sí encantat.

[Gissin sembla més un home ambiciós que un gran patriota. Parla amb eloqüència, sobretot quan personalitza i entra en el terreny de les seves pròpies realitzacions. Quan parla en termes generals, recorre a arguments que deu haver utilitzat moltes vegades, i ho fa amb les reticències del missatger intel·ligent, cansat de repeticions doctrinàries i conscient dels efectes negatius de tanta recurrència. Sense cap mena de dubte, prefereix la dialèctica i la provocació al pur discurs apologetic.]

—¿Abans que reforçar la imatge, reforçar els fets, i solucionar un problema real? Potser valdria més fer les relacions públiques amb els palestins...

—No, no, pensar això és un error. Nosaltres tenim dues guerres, i les dues són igualment importants. Una d'elles és sobre el terreny, al carrer, contra les pedres i contra el desordre. Fa uns anys era més aviat una guerra contra els estats veïns i el terrorisme internacional. Doncs bé; aquesta nova modalitat de

lluita ens ha agafat despistats, perquè no és de tipus convencional i perquè el nostre país és un estat de dret i democràtic. Les restriccions de la nostra mateixa llei, i la llibertat d'expressió, ens han obligat a combatre la *intifada* amb molta mà esquerra i poca violència. A Jordània, a Síria, a Egipte, ho haurien solucionat en un parell de setmanes, amb una matança sense pal·liatius. Nosaltres no volem recórrer a la força bruta i al terror.

Jo crec, malgrat tot, que aquesta primera guerra, o aquest primer front, si volem, l'hem guanyat a uns costos suportables [quan diu això desvia la vista, fa una pausa, i després reprèn la conversa amb un matís] quan dic suportables vull dir que no amenacen, ni amenaçaran mai, l'existència segura de l'estat d'Israel. Hem aconseguit limitar-la als territoris ocupats, i impedir que es contagiés a l'interior de la nostra societat.

—I pel que fa a la segona guerra.

—Bé, admito que, en un primer moment, la vam perdre. En el camp de les comunicacions, en la imatge internacional que estàvem donant, vam badar, i vam reaccionar massa tard. Els mitjans de comunicació van incorporar el missatge palestí, van començar a parlar de *màrtirs* i de *víctimes*, davant la nostra estupefacció inicial: els protagonistes eren els palestins, que tiraven pedres, i portaven la iniciativa. Eren ells que generaven notícia, i no les forces armades israelianes, reaccionant tard i de forma inadequada.

Per això hem donat prioritat a aquest segon front, perquè som conscients que la *Intifada* ha tingut un ressò comunicacional molt superior a la seva realitat...

[Gissin parla un anglès extremadament fluïd, tot i no haver viscut mai a països de parla anglesa. La seva capacitat d'expressió és precisa, aguda, polida fins al darrer adjectiu. D'habi-

tud es mostra relaxat i serè, fins que aborda els tabús; aleshores es manifesta enèrgic i radical, o fins i tot un punt —només un punt— intransigent. Quan esmenta el nom d'Arafat, el rostre es transforma i adopta una aire violent.]

...I desenganyeu-vos: el que ha aconseguit Yasser Arafat a la palestra internacional, no ho hauria aconseguit sense aquest impacte d'imatge que nosaltres ara volem desmuntar —i que desmuntarem ben aviat, no ho dubteu.

—Sí, però la veritat és que el problema existeix perquè l'exèrcit israelià ocupa Gaza i Cisjordània.

—Abandonar els territoris no és cap solució: podria produir-se una *libanització* de la regió, on les pugnes entre faccions i les lluites intestines dels àrabs acabessin desestabilitzant la zona i, per tant, plantejant una amenaça seriosa a la seguretat d'Israel. El nostre exèrcit té la responsabilitat de pacificar els territoris i, si els deixéssim, els hauríem de deixar en condicions. Això voldria dir tenir resolts tres conflictes: el reconeixement del dret a existir d'Israel, i per tant el d'Orient Mitjà en general, el conflicte del terrorisme internacional, i el conflicte de la *Intifada*, o del desordre civil.

El cas del Sinaí era absolutament diferent. La península estava pràcticament despoblada, i malgrat l'oposició dels pocs colons que hi teníem, ens en vam poder retirar. Penseu que, per travessar el Sinaí, els tancs egipcis necessitarien un parell de dies, i això ens donaria temps per a reaccionar. Com que els acords de Camp David forçaven la desmilitarització del Sinaí, no tenim cap perill immediat a les nostres fronteres amb Egipte. Aquest tipus d'acord seria difícil en el cas de Cisjordània ja que, entre altres raons, hi ha parts del territori que estan a 20 km escassos de Tel Aviv.

—Però mentrestant, la pròpia socie-

L'exèrcit israelià ha combatut la 'Intifada' amb molta mà esquerra i poca violència.

tat israeliana està sotmesa a una erosió i a unes tensions ben dures. D'altra banda, sembla que l'opinió pública del país es decanta cada vegada més per una solució pactada i expeditiva.

—La societat israeliana, més enllà de casos aïllats, entén molt bé que s'ha adoptat aquesta via perquè no hi ha cap altra alternativa. Només tenim un 8% de les forces armades destinades a Gaza i Cisjordània, el qual representa uns 20.000 soldats; i només s'han produït 50 casos de refús. Això demostra que els nostres efectius, i el context social d'on provenen, són ben conscients

de la necessitat d'operar dins els territoris. Entenen que és indispensable, i que no hi ha altra opció. Saben que primer cal baixar el nivell de violència al carrer i fer possible el diàleg amb els elements palestins més moderats. La crispació i l'espiral de violència no pot conduir, de cap manera, a una solució satisfactòria.

—*¿Quina seria, doncs, una solució satisfactòria?*

—A la curta, em temo que no n'hi ha cap. Es requereix molta paciència, molta intel·ligència i molts canvis graduals per a resoldre el

trencaclosques de l'orient mitjà.

A llarg termini, és evident que Jordània haurà de jugar un paper actiu en el disseny del mapa geopolític. Jordània és l'estat que comparteix més frontera amb Israel, i un 50% de la seva població són palestins: marginar-lo en qualsevol procés de negociació seria una bogeria. Pel que fa a Cisjordània, possiblement la solució passaria per una incorporació o una federació amb Amman, prèvia desmilitarització de la zona.

—*¿I Jerusalem?*

—Jerusalem és la capital d'Israel. □